

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật, ngày 08/05/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 878

“SỞ HỮU BẢN QUYỀN”

Hòa Thượng nói: **“Không biết từ lúc nào thế gian này có từ “sở hữu bản quyền”**. Từ ngàn đời xưa đến nay, biết bao nhiêu người tài đức đã để lại cho thế nhân chúng ta rất nhiều những tác phẩm có giá trị mà không hề có bản quyền. Khổng Lão Phu Tử đã để lại những lời giáo huấn từ ngàn đời nay. Thích Ca Mâu Ni Phật đã để lại biết bao nhiêu lời giáo huấn từ ngàn đời nay. Các Ngài không hề giữ bản quyền. Kiến thức của chúng ta ngày nay có sự thừa hưởng kiến thức của người xưa, thừa hưởng tinh hoa của người xưa. Người xưa không nói đến bản quyền, vậy mà chúng ta nói đến sở hữu bản quyền, chúng ta cho rằng đó là sở hữu của mình. Hòa Thượng nói: **“Tội này là tội đọa địa ngục A Tỳ vĩnh viễn không có ngày thoát ra”**. Chúng ta phải cố gắng nhớ điều này! Chừng nào thế gian này không còn tồn tại từ **“sở hữu bản quyền”** thì người sáng chế ra từ **“sở hữu bản quyền”** mới hết tội. Thế gian này còn người **“sở hữu bản quyền”** thì người sáng chế ra từ **“sở hữu bản quyền”** còn chưa thể thoát khỏi địa ngục.

Chúng ta phải nên nhớ: Tất cả những gì chúng ta làm được đều phải dâng tặng cho đời vì chúng ta được thừa hưởng tinh hoa, trí tuệ của người xưa. Có người đã trưởng thành bị lạc ở hoang đảo vài chục năm. Khi chúng ta gặp lại họ thì thấy họ sống như loài dã thú, mất hết bản năng của loài người. Mấy chục năm sống với các loài dã thú nên họ không còn bản năng làm người. Chẳng phải tất cả những điều tốt đẹp trên cuộc đời này đều là do chúng ta được tiếp nối từ những người xung quanh và được thừa hưởng từ tinh hoa, trí tuệ của người xưa hay sao!

Hòa Thượng nói: **“Ngày nay, họ làm được một chút gì đó thì liền sở hữu bản quyền”**. Khi có **“sở hữu bản quyền”**, nếu người khác muốn in ấn, sao chép thì phải xin phép, sau khi nhận được sự cho phép thì mới được làm. Nếu người sở hữu bản quyền chưa cho phép mà họ làm thì họ sẽ vi phạm pháp luật.

Hòa Thượng nhắc đến một vị đạo diễn đã phát tâm liệt kê, tổng hợp những câu chuyện nhân quả hiện đời để làm thành phim nhắc nhở con người về nhân quả. Ông phát hành phim và cho lưu thông miễn phí, tuyệt đối không sở hữu bản quyền mà hoan nghênh lưu thông miễn phí. Hòa Thượng nói: **“Đây là sự nghiệp của Bồ Tát, chân thật là đại từ đại bi phổ độ chúng sinh”**. Các bộ phim **“Báo ứng hiện đời”**, phim hoạt hình **“Lễ phép thường ngày”**, phim hoạt hình **“Cảm Ứng Thiên”**, phim hoạt hình **“Những câu chuyện đức hạnh”** là những phim có tính giáo dục rất lớn. Những bộ phim này đã được dịch ra và đã có ảnh hưởng rất lớn đến cộng đồng xã hội. Điều đặc biệt là những bộ phim này hoàn toàn miễn phí. Tất cả các Kinh

sách, băng đĩa, phim ảnh có liên quan đến Hòa Thượng Tịnh Không đều hoàn toàn miễn phí, không có bản quyền.

Hôm trước có người hỏi tôi rằng họ có được phổ biến trên trang web của họ tất cả những video, bài giảng đăng trên trang web tinhkhongphapngu.net hay không? Tôi nói rằng: “*Chân trang web tinhkhongphapngu.net có ghi dòng chữ “hoan nghênh phổ biến”*”. Họ biết như vậy nhưng họ vẫn xin phép. Họ “*uống nước nhớ nguồn*”, “*ăn quả nhớ người trồng cây*”, họ có lời xin phép. Đó mới là đúng đạo!

Có những người không những không xin phép mà còn tự ý cắt ghép, làm thay đổi nội dung. Sản phẩm trí tuệ của người ta làm ra thì họ cắt bỏ phần đầu, cắt bỏ phần cuối rồi đưa nội dung của họ vào phần đầu và phần cuối. Việc như vậy mà họ cũng làm được! Nếu sản phẩm có bản quyền mà họ làm như vậy thì họ đã phạm pháp. Sản phẩm có bản quyền thì “*cấm in sao dưới mọi hình thức*”. Tuy tác phẩm được hoan nghênh sao chép nhưng nếu chúng ta thay đổi, cắt ghép làm cho sản phẩm khác đi với bản chính ban đầu thì chúng ta sai rồi, quá sai rồi! Người học Phật không được làm như vậy!

Tôi nhìn thấy bảng in Kinh văn “*Phép Tác Người Con*” được họ in với số lượng rất lớn. Họ bổ sung thêm một đoạn nữa vào sau khổ 34. Người đời sau sẽ không thể biết đây không phải là nguyên bản mà đã bị chỉnh sửa. Họ muốn trở thành “*lưu danh thiên cổ*”. Tuy người xưa không sở hữu bản quyền nhưng khi sao lưu in chép thì chúng ta phải giữ nguyên nội dung bản chính, không được làm thay đổi nội dung nguyên bản. Khi sao lưu in chép, nếu mỗi người đều tự thay đổi, thêm cái này mới đúng, bỏ cái kia mới đúng thì bản chính sẽ trở thành bản gì? Chúng ta phải hết sức cẩn trọng, không nên làm như vậy!

Hòa Thượng nói: “*Không biết ai đã phát minh ra khái niệm bản quyền. Người phát minh ra bản quyền chắc chắn bị đọa địa ngục, không thể thoát ra được. Đến khi nào thế gian không còn hai chữ “bản quyền” nữa thì họ mới thoát ra khỏi địa ngục. Chỉ cần có người còn dùng đến hai chữ “bản quyền” thì họ không thoát khỏi địa ngục. Người xưa không hề nghe qua khái niệm “sở hữu bản quyền”. Người xưa chỉ biết đến “hoan nghênh in ấn, công đức vô lượng”*”.

Tôi đã học được kỹ thuật pha chất dinh dưỡng để trồng rau thủy canh. Chúng ta phải mua quy trình và kỹ thuật trồng rau thủy canh bằng tiền tỉ nhưng chúng ta cứ chia sẻ miễn phí, truyền cho mọi người biết kỹ thuật này. Họ nghiên cứu, điều chế, phát minh ra quy trình trồng rau sạch, quy trình pha chất dinh dưỡng trồng rau để bán cho mọi người. Người mua được quy trình kỹ thuật lại bán quy trình kỹ thuật đó cho mọi người.

Nếu chúng ta in một cuốn sách, chúng ta viết rằng “*sở hữu bản quyền, cấm sao lưu*” thì sau khi bán sách, chúng ta nhận được đủ thù lao là hết. Nếu không có bản quyền thì công đức phước báu làm cuốn sách đó có hoài, có mãi.

Tôi dạy chữ Hán miễn phí, tôi xây dựng trang web nhidonghocphat.com. Học trò tuy không gặp mặt tôi nhưng họ luôn nhớ đến ân đức của Thầy giáo dạy họ học. Học trò đến thăm hỏi và tặng tôi rất nhiều quà, quà còn nhiều hơn tiền bán giáo trình. Nếu tôi bán giáo trình thì tiền bán giáo trình chỉ là tiền lẻ, không xứng đáng. Không bán giáo trình mới là “*nhận tiền chẵn*”. Có người nói: “*Nhờ bài giảng tiếng Hán của Thầy, con đang thi Thạc sĩ ở Bắc Kinh*”. Có người hỏi tôi mua giáo trình, tôi trả lời: “*Tôi không bán giáo trình với bất cứ giá nào mà hoàn toàn tặng miễn phí*”. Họ chỉ cần gửi email xin giáo trình là được, không cần phải gặp mặt, không cần phải nịnh nọt. Có người gửi email với tôi: “*Bác ơi, chú ơi! Cháu muốn xin giáo trình để học tiếng Hán*”. Tôi gửi giáo trình cho họ xong rồi nói với họ rằng: “*Muốn học thì đi tìm Thầy giáo để học chứ đừng tìm chú, tìm bác vì chỉ Thầy giáo mới dạy học, chú bác không dạy học*”. Rõ ràng từ mầm non cho đến tiểu học, trung học, đại học, người dạy học chính là Thầy giáo, Cô giáo. Vậy mà họ không biết cách xưng hô đúng mực! Trong cuộc đời này, có người mù mẫm đến mức không hiểu đạo lý đó.

Hòa Thượng nói: “***Trong tất cả sự việc, có việc thiện có việc ác. Nếu sự việc ác có bản quyền không chế, không để cho người làm ác thì đây là việc tốt vì cái ác được không chế, không tùy tiện khuếch trương. Nếu việc thiện có bản quyền, không được lưu thông phổ biến thì tội này quá lớn. Trong điển tích của người xưa, từ Khổng Lão Phu Tử, từ Thích Ca Mâu Ni Phật và các bậc sáng tạo các tôn giáo, các bậc giáo chủ của các tôn giáo đều không có bản quyền, đều hoan nghênh in ấn, hoan nghênh phổ biến, hi vọng người người đều có thể học được sách hay, việc tốt. Nhưng hiện tại, những gì tốt đẹp thấy đều có bản quyền khiến cho những điều tốt đẹp bị hạn chế rất lớn, không được lưu thông đến với mọi người***”.

Nếu cái thiện có bản quyền, không được lưu thông phổ biến khuếch trương thì đây không phải là lỗi mà là đại tội. Tôi có nghe qua, những bản tin tức của tòa Thánh cũng ghi là “*hoan nghênh phổ biến cùng người thân*”. Đây cũng là cách gián tiếp để phổ biến đạo. Chúng ta học theo Hòa Thượng, tất cả đều miễn phí, hoan nghênh in ấn, hoan nghênh lưu thông, hoan nghênh sao chép.

Có mấy Thầy chia sẻ với tôi cách trị rắn cắn rồi dặn tôi không được nói cho ai biết vì đó là “*phương thuốc bí truyền*”. Thời gian tôi dạy học ở Vũng Tàu, lớp học buổi tối ở trên núi nên trên đường đi tôi thường gặp nhiều loại rắn độc. Tôi luôn đi ủng cao su để phòng rắn cắn. Có một con mèo bị rắn cắn, nó kêu hét đau đớn. Chúng tôi áp dụng thử “*phương thuốc bí truyền*” thì cứu được con mèo. Chúng tôi nướng 1 củ gừng nhỏ bằng ngón tay và 1 củ khoai môn nướng, chỉ nướng qua lửa sồng nửa chín chứ không nướng chín hẳn, sau đó sắc gừng nướng và khoai môn nướng lấy nước uống, phần xác thì đắp vào chỗ bị rắn cắn. Các Thầy đã áp dụng nhiều lần và thành công. Tôi liền chia sẻ luôn với mọi người để nhiều người được biết và có thể tự chữa khi bị rắn cắn. Chúng ta cứ phổ biến cho thế gian này tất cả những gì tốt đẹp. Phước báu này không hề nhỏ!

Hòa Thượng nói: “***Trong cuộc sống này, chúng ta không nên có bí mật. Tôi không có tài khoản ngân hàng. Tôi không có bí mật***”. Tôi có tài khoản ngân hàng nhưng những người ở gần tôi đều nắm được

thông tin để hỗ trợ công việc, tôi không có bí mật. Đó là chúng ta học theo cách mà Hòa Thượng đã sống, cách mà Hòa Thượng đã làm.

Hòa Thượng nói: ***“Năm nay tôi đã hơn 80 tuổi nhưng tôi vẫn không nhà, cô độc một mình, ngay đến người chăm sóc bên cạnh cũng không có. Gian phòng tôi ở là do bà Trần cho tôi mượn để ở. Tiền thuê, tiền điện, tiền nước đều cho bà ấy trả. Tôi giảng Kinh thuyết pháp đều ở phòng thu âm ghi hình. Cả đời tôi, đi đến đâu tôi cũng có quyền sử dụng nhưng không có quyền sở hữu cho nên cả đời tôi thanh tịnh, tự tại. Bạn xem, tôi giảng Kinh nhiều năm như vậy, tôi đã kết pháp duyên thù thắng với người trên toàn thế giới. Có nhiều người ngưỡng mộ tôi nên hỏi tôi: “Thưa Pháp sư, tạo sao pháp duyên của Ngài lớn đến như vậy? Ngài đi đến đâu cũng làm được việc mà không chướng ngại. Ngài có bí quyết gì không”. Tôi trả lời họ rằng tôi chỉ có một bí quyết đơn giản là tôi không có bản quyền sở hữu, tất cả những việc tôi làm ra đều miễn phí, không có bản quyền, hoan nghênh sao chép miễn phí”***.

Pháp duyên của Hòa Thượng thù thắng khắp nơi trên thế giới! Chúng ta nên học theo Hòa Thượng. Tất cả những gì chúng ta có thể giúp ích, làm tốt cho cuộc đời này, chúng ta đều nên ***“hoan nghênh mọi người in sao miễn phí”***. Ví dụ chúng ta bán công thức làm bánh để lấy tiền thì chúng ta nhận tiền thù lao xong là hết. Nếu chúng ta giúp người, hoan nghênh mọi người sao chép miễn phí, giúp nhiều người có cuộc sống tốt thì phước báu của chúng ta giống như một dòng suối chảy không ngừng. Cái nào tốt hơn? Chúng ta muốn chính mình hưởng hết phước hay muốn con cháu đời đời được thừa hưởng? Người xưa nói: ***“Để lại tiền cho con cháu, chưa chắc con cháu giữ được. Để lại sách cho con cháu, chưa chắc con cháu đã đọc. Để lại âm đức cho con cháu thì con cháu đời đời ảm no hạnh phúc”***.

Chúng ta đừng bao giờ sở hữu bản quyền, thậm chí không nên có bí mật không thể nói ra. Ví dụ chúng ta chia sẻ với mọi người công thức pha dinh dưỡng trồng rau sạch, không cần phải giữ bí mật.

Hòa Thượng nói: ***“Một số người làm ra trước tác nhưng họ sở hữu bản quyền. Họ bán được sách, nhận tiền về thì đã nhận được kết quả tức thời nhưng sau đó họ không còn phước nữa. Nếu tác phẩm họ sáng tác ra không có bản quyền thì hậu phước vô cùng tận”***. ***“Hậu phước vô cùng vô tận”*** thì phước về sau không bị hạn chế ở số tiền đã nhận được. Hòa Thượng nói: ***“Cuộc đời của tôi sở dĩ có pháp duyên thù thắng khắp nơi trên thế giới vì tôi không có bản quyền”***. Trong cuộc sống, Ngài hoàn toàn không có quyền sở hữu mà chỉ có quyền sử dụng. Hòa Thượng giảng Kinh thuyết pháp ở trong phòng thu âm, phòng ghi hình. Ngài không có quyền sở hữu, có toàn quyền sử dụng. Mọi người khắp nơi trên thế giới đều cực lực hoan nghênh Ngài đến nơi họ. Ở Mỹ, Hồng Kông, Đài Loan, Úc đều có phòng ghi hình thu âm đẳng cấp, tiêu chuẩn chất lượng rất tốt dành cho Ngài Họ vì luôn mong muốn Ngài ở đó lâu một chút.

Tôi cũng có phòng thu âm ghi hình đơn giản, tôi có toàn quyền sử dụng, không có quyền sở hữu. Chúng ta nên học tập, làm theo cách sống, cách làm việc của Hòa Thượng. Pháp duyên của Hòa Thượng ngày càng lớn mạnh. Ngài đi đến đâu cũng làm được nhiều việc lợi ích cho chúng sanh.

Hòa Thượng nhắc: *“Nếu cái xấu ác mà có bản quyền thì tốt biết mấy vì cái ác được không chế lưu thông phổ biến. Cái thiện không nên có bản quyền vì cái thiện là cái tốt, mang lại lợi ích cho mọi người”*.

Thậm chí người ta nhập khẩu thuốc, hoặc nhập khẩu thức ăn cũng giữ bản quyền, không cho người khác nhập khẩu. Đó cũng là độc quyền. Hai chữ “độc quyền”, nếu bỏ chữ “quyền” thì còn chữ “độc”, vậy thì rất nguy hiểm. Vật chất có được trước mắt chỉ là lợi nhỏ trước mắt. Trong cuộc đời này, mấy ai biết được rằng: Chúng ta mang lợi ích đến cho người, nếu chúng ta không nhận tiền thì sẽ nhận phước báu. Người thế gian không hiểu về phước báu cho nên người ta vui vẻ nhận 1 tỉ để truyền trao công thức trồng rau sạch. Họ muốn nhận tiền chứ không muốn nhận phước báu.

Để có thể sống được đời sống như Hòa Thượng, không sở hữu, không bản quyền, không độc quyền, thậm chí không bán, chỉ cho tặng, điều này không dễ làm. Đây là cả một sự tu dưỡng với công phu thâm hậu. Công phu yếu thì không làm được vì bị vật chất cám dỗ. Chúng ta thử nghĩ xem, nếu thế gian này ai cũng độc quyền, ai cũng sở hữu bản quyền thì thế gian này sẽ ra sao? Trong cuộc đời này, chúng ta được thừa hưởng rất nhiều thứ miễn phí như không khí miễn phí, không gian sống miễn phí, nhưng khi con người ra bắt tay vào thì mọi thứ trở thành độc quyền.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta những đạo lý rất tuyệt vời. Chúng ta nên nhớ rằng nếu chúng ta không nhận bằng tiền thì chúng ta sẽ nhận bằng phước báu. Phước báu giúp chúng ta vận hành đời sống này rất tốt. Con cháu nhiều đời sau của chúng ta cũng nhờ phước báu mà trải qua đời sống tốt đẹp. Chúng ta đừng chạy theo người ta! Người ta sở hữu bản quyền là việc của người ta. Đời sống của Phật Bò Tát không sở hữu bản quyền.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!